

RAZELE AUROREI

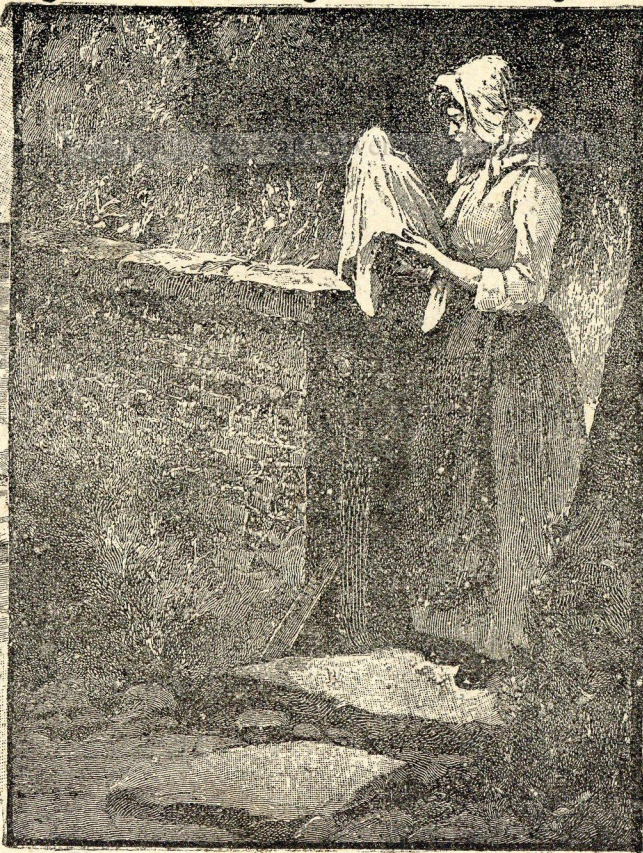

VIS A IISUS: ET SUNT LUMINA LUMI.

Stamp: BUCUREȘTI 1916 FEB. 28
ATVETTE

Epistolă din depărtare.

572.

(Textul pe cealaltă față.)

Epistolă din depărtare.

Oamenii de regulă apucă cu lăcomie după epistole. Mai înainte privesc plicul (cuvertul) și apoi din stampiglia poștei să informeze de locul de unde fu epistola trimeasă. Dacă așa epistolă le vine în mână, care a sosit din depărtare, de peste mare și încă nici timbrul nu li cunoscut, cu atât mai de valoare le este. O desface și o cetește cu mare interes. Epistola venise din departare, dela un prieten de demult, din Australia sau din loc îndepărtat, dela tata, pre care de mult l-au lăsat. Dela un frate, care cu ani mai înainte s'a mutat și mai ajunse în Țară. Fiecare șir a epistolei e interesant și lucrurile descrise înșămănându-l bine, îl cetește omul. Și icăna noastră înfătoșază așa o cetire de epistolă, de două laturi să poate vedea marea, pe care a venit corabia cu epistola. Epistola e foarte lungă, dară cetitorul ei nu-i fără de răbdare, că fiecare șir o interesează.

Când omul să cufundă în lume, necontenit trăiește numai lucrurilor materiale, puțin ori tocmai nimic nu să îngrijește de lucrurile spirituale și de odată ajunge de oare undeva, dela oarecineva, doară dela prietenul sau rudă o scriere religioasă, și aceea-i așa o epistolă din depărtare.

O scriere, care vorbește despre destinația cea măreață a sufletului, despre patria cea glorioasă cerească, despre fericirea inimii, despre Tata cel iubitor, despre un Răscumpărător ce s'a jertfit pre sine și despre alte lucruri plăcute, ... încă e o epistolă din depărtare ajunsă.

Cu atât mai din departe, cu cât este cineva mai cufundat în cele trupești, materiale. Ba pentru unii mai din departare nemărginită. Înaintea așa unui om așa scriere religioasă, când o capătă mai înainte, e surprins și-i așa deosebit. Mulți o apucă cu lăcomie, dară apoi o lăpădă. Dară unii o țin cu bucurie.

Care sunt aceia, cari o apucă cu bucurie și o ceteșc bucuros? Acăror inima o sâmțește, că aceasta epistolă venită din depărtare a puresc dela un prieten adevărat, în care le spune lor toate spre binele lor.

Pe sama tuturor oamenilor este în general o epistolă venindă din departare: *Biblia, sfânta Scriptură*. Aceasta vine dela Atotputernicul către inimile omenești. Acelea sunt cuvinte chiămătoare la mântuire. Iisus Mântuitorul vorbește în ele către sârmanii păcătoși, ca să se pocăiască și să fie fericiți.

Cât de dureros e înse, că aceasta epistolă cea mai mare parte a oamenilor nu vrea s'o primească. Le aduce lor vestea bucuriei, că Dumnezeu este îndurat și primește pre fiecare, sufletele le vindecă, ranele inimii le vindecă, da sânului pace. Aceasta epistolă vorbește despre o iubire minunată, cum lumea aceasta nu o cunoaște; despre fericire, după care inima lăncezește și despre pace, cum aceasta lume nu o poate da.

Dară mulți nu vreu să o cetească. Sunt foarte departe de Dumnezeu, foarte, foarte departe, cuvântul lui nu poate ajunge la inima lor.

Oare ajuns-o la tine?

Pavăza credinței.

Din istoria greacă o știm, că acela luptător, care a aruncat în luptă dela sine pavăza, a fost condamnat la moarte, că sau pentru aceea o făcu, că era timid sau că era desperat, ori că a desprețuit foarte piericoalele și a lăpădat cu ușor viața sa. Toate trei nu erau cuviincioase și pentru aceea nu era iertat nici unui ostaș a face aceasta. Nimic nu avea să păzască așa, ca pavăza sa, pentru aceea trebuie să se lupte până la moarte și mai mult era acela prețuit, pre care îl aduceau mort din luptă pe propria sa povăză. Mama greacă aceea obicinuia a spune fiului

ei ce pleca la luptă arătând spre pavăză: „Cu aceasta, ori pe această să vii napoi!”

Așa trebuie să apărăm noi pavăza credinței pentru ori ce preț. Nu avem nici una armă, care așa ar putea scuti de săgețele și loviturile sabiei sătanei, ca pavăza credinței. „Preste toate să apucați pavăza credinței.”

Iubire de vrăjmași.

Socrates zise odată, că tot omul are lipsă de un prieten credincios și de un vrăjmaș amarnic; unul, care să-l provază cu multe sfaturi bune, iar celalalt, ca să-l țină foarte treaz. Încă și vrăjmașii nostri ne sunt spre bine și putem multe folositoare învăța de la ei. Ei sunt aceia lucrători, cari ne lucrează pre noi, ca pietre, cari să servească în sufletul nostru spre zidirea locuinței lui Dumnezeu; ei sunt acele toiege, cari au să ne curățească de pravul acestui pământ; ei sunt aceea perii, cari perie sufletele noastre. Dacă nu am avea vrăjmași, cum am exercia virtuțile iubirei, milosteniei, răbdării și bunevoiență? Vrăjmașul nostru e acela foc curățitor, aceea apă, care scapă sufletul nostru de toată neurăția.

Orbie față de greșuri.

Așa-i și cu omul, ca cu aceea femeie, care mătură odăile ei cu grijă, toate la șterse bine și credea, că acuma toate sunt curate. Numai când au luminat razele soarelui în odaia cea întunecată, văzu ea, că cât prav este încă acolo. Așa o pățește mulți, acărar inimă și viață între împrejurări regulate să vede a fi curată și nevinovată și cari puține află în sine, care să fie lipsite de iertare sau reînoire. Să lăsăm numai să străbată raza legei dumnezeiești prin Duchul sfânt în inima lor în-

tunecoasă și vom vedea stricăciunea inimei lor, păcatele vieții lor și atunci vor striga îngroziți: „Păcatele mele îmi trec preste cap și ca o povoaară mare oriașă, atât de apăsătoare sunt.”

Arma bisericeii.

Galii au fost foarte înapoiați în lupta lor cu romanii, pentru că sabiile lor erau scurte și tâmpite la vârf, pânăcând lăncile romanilor erau lungi și ascuțite și-i făcură în stare la aceea, că nainte de a folosi contrarii lor armele, ei îi și răniră spre moarte. Câți credincioși au fost biruiți în luptă, pentru că arma lor, credința cea neclătită, a fost tâmpită prin oarecareva păcat, ceea ce a dat vrăjmașului avantajul în luptă. Dacă noi folosim armele rațiunei, științei, a înțelepciunii omenesti în locul sabiei cu două tăișuri a Duchului lui Dumnezeu, să nu ne minunăm de aceea, dacă păcatul dă bisericeii noastre împunsătura de moarte și varsă sângele ei nobil.

Dă de beut vrăjmașului tău.

Doi ostași greu răniți zăceau lângă oaltă. Unul era foarte sătos și strigă astfel: „Apă! Apă!” Celalalt, vrăjmașul lui, să trase până la riu și umplând ploșca sa cu apă, s'a întors napoi la vrăjmașul său, punând ploșca la gura lui îl adapă pre muribund. Pentru aceasta i-a dat ce-i era mai scump, biblia sa și câteva minute mai târziu întră în aceea țară, în care nu mai are a înseta. Așa moare acela, care s'a împăcat cu Dumnezeu prin Iisus Christos.

„Că așa a iubit Dumnezeu lumea, în cât a dat pre Fiul său cel unul-născut, ca tot cel ce crede în El, să nu se piarză, ci să aibe viața vecinică.” (Ev. Ioan 3, 16.)

A cunoaște pre Iisus.

Un sculptor voia să închipuiască pre Iisus. Pentru acest scop a pregătit un model de metal. Că oare trăsăturile feței sunt bine, voia să se convingă așa, că chiamă un copil, care să-i spună, pre cine închipuiește acest chip. Copilul trase din umeri și zise: „Așa gândesc, că asamănă cu ceva rege.“ Artistul trimise copilul, a schimbat trăsăturile feței monumentului. Apoi chiamă iarăși copilul și întrebă de el, că pre cine îl închipuiește acest monument. Copilul strigă îndată cu bucurie: „Acesta-i Mântuitorul meu!“ Minte copilarască cunoaște pre Iisus.

Cât ajunge un cuib de pasere.

Să zicem, că un cuib de pasere conține cinci ouă s'au cinci pui de pasere. Fiecărei păserică îi trebuie zilnic 50 omide s'au alte gongi, pre cari le aduc lor părinții: aceasta face zilnic 250 omide. Nutrirea ține în general câte 4 săptămâni, să spunem 30 de zile. Așadar să urcă numărul omidelor la 7500, pre cari i-au adus părinții de paseri într'un cuib, — așa serie corespondentul apărător de animale. —

Să căutăm omida. Aceasta mănăcă zilnic atâtea frunze sau flori, cât e de greu corpul ei. Să ne o propunem, că și omida trăiește 30 de zile, în cari, să zicem că mănăcă zilnic numai câte una floare de pom, așadar 30 și cele 7500 de omide la oaltă consumă 225,000 de flori.

După aceasta socoteală ne scapă un cuib de paseri 225,000 de flori de mere, pere, prune și cireșe! Pentru aceea nu pustiți paserile și nu le despoiați de cuiburile lor, că vă sunt de folos.

Despre calumni.

Ca înaintea calumniatorilor cum s'ar putea ușa închide, ne spune următoarea istorie.

Chalmers, predicatorul scotic o istorisi, că într'o zi veni la mama lui o vecină și vorbi despre niște lucruri urâte, cari le-ar fi făcut o femeie din aceeași comună.

Mama lui Chalmers ascultă vorbele până în capăt, iar apoi zise ea următoarele:

„D'apoi că asta-i înfricoșat; atunci voi lua îndată haina și să mergem amândouă la ceea ce făcu acela rău și vom căuta s'o înduplicăm a-și cunoaște umblarea ei rea și s'o ajutăm la pocăință.“

Atunci aceea femeie, care spuse acestea, ajunse în confusiune, începu a se scuza și în urmă, după ce femeia Chalmers rămăsă lângă hotărîrea ei, a merge, zise aceasta, că ea numai auzise cumva acest lueru și că doară nici nu-i nimic din toate acelea, apoi ieși ea pe furiș și merse acasă.

Oh de ar face toți aceia astfel, la cari șoptitorii le fac astfel de servicii, șoptindu-le răul în urechi despre alții, atunci ar fi cu mult mai puțină condamnare.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chiamat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurorei“.

Pe anul întreg: dela 1-2 exemplare 1.20 fil. de exemplar. Dels. 3-10 exemplare —.80 fil. de exemplar
11-50 —.60 — 50-100 —.50

În streinătate se socotește diferența spelelor trimeteriei.